

ning til flere ærede Medlemmer, at jeg i Ud-
 villingen af hele denne Sag heelt igjennem
 har stillet mig paa Lovens, paa den nye Lovs
 Standpunkt, og ikke paa noget andet. Det
 er ogsaa kun fra dette Udgangspunkt, at jeg
 finder Anledning til nærmere at gaae ind paa,
 hvad der er yttret idag, og jeg skal da først
 holde mig til, hvad det ærede Medlem lige foran
 mig (Sylv. Jørgensen) gjorde gjældende, idet jeg
 har Grund til at formode, at det ikke er Noget,
 som han alene i sit stille Sind har udvænset,
 men at hans Opfattelse deles af ikke saa saa
 Medlemmer, saa at jeg til virkelig Nytte for
 Sagen nærmere maa gaae ind derpaa. Det
 ærede Medlem udtalte nemlig den Anskuelse,
 at den ansatte Værdiforøgelse for de private
 Grunde, naar man saae rigtig derpaa, havde
 en ganske anden Charakter end den, jeg for-
 rige Gang søgte at gjøre gjældende; han fandt
 det ikke saa besynderligt, at der var private
 Grundeiere, som hellere end gjerne vilde sælge
 Grundene til denne Værdiforøgelse; thi —
 siger han — man havde jo liggende for sig
 det bedste Bevis for, at de derved gjorde en
 meget fordeelagtig Handel. Sa, de vilde gjøre
 en meget fordeelagtig Handel; men deri ligger
 netop, at Værdiforøgelsen er urigtig ansat, og
 et Dieblif tør jeg maaffee, skjøndt jeg allerede
 saameget har lagt Beslag paa det ærede
 Things Tid, hede de Herrer dvæle ved den
 Betragtning, den Forudsætning, hvorfra man
 maa gaae ud, naar man vil prøve det Be-
 grundede i den skete Værdiforøgelse. I samme
 Dieblif, som Grundeierne opnaae Byggefrihed,
 stige deres Grundes Værd med en vis Sum.
 At angive Værdiforøgelsen for en Eiendom
 til 226,000 Rd., er det Samme som at
 sige, at naar Byggefriheden er indløst, saa
 er denne Eiendoms Værdi derved forøget med
 226,000 Rd. Forholder dette sig ikke saa-
 ledes, slaaer dette ikke til, da er Taxationen
 i sig selv urigtig. Nu siger Loven endvidere:
 Den Fordeel, som opnaaes, tilegner Staten
 sig ikke heelt, den deler med Grundeierne;
 men Forudsætningen er da, at der ogsaa vir-
 kelig skeer en Deling, at virkelig Halvdelen
 kommer til Staten og Halvdelen til Grund-
 eierne. Naar vi nu altsaa have en Eiendom
 med en til 226,000 Rd. taxeret Værdifor-

øgelse, saa forholder det sig saaledes dermed,
 at Cieren ved at indfri Byggefriheden skulde
 tjene 113,000 Rd.; det er Forudsætningen,
 at han, hvad Dag han vil, ved at betale
 Halvdelen selv tjener den anden Halvdeel.
 Har hans Eiendom Afgang til en formodet
 Værdiforøgelse af 226,000 Rd., hvoraf han
 skal udrede Halvdelen, saa skal han selv op-
 naae en Nettofortjeneste af 113,000 Rd.
 Nu bliver imidlertid denne samme Eiendom
 vurderet til en Værdi i Handel og Wandel,
 vurderet, efterat Loven af 6te Juli 1867 fo-
 religger, altsaa paa et Tidspunkt, da der hæf-
 ter ved Eiendommen, foruden at den har en
 vis Udskæftning af Grund og visse Bygning-
 er, tillige en lovmæssig Afgang for dens Cier
 til at tjene 113,000 Rd. Derfor altsaa
 den skete Ansættelse af Værdiforøgelsen i og
 for sig var rigtig, saa maatte Statens Taxa-
 torer, naar de skrede til at vurdere Eiendom-
 men, sige: „Grunden og Bygningerne ere
 saameget værd, men der kan, hvad Dag man
 vil, imod at 113,000 Rd. indbetales til Staten,
 tjenes paa den 113,000 Rd.“ — bestandig
 forudsat, at det er en rigtig Beregning, hvorfra
 man er gaaet ud, naar man har sat Eiendoms-
 værdiforøgelse til 226,000 Rd.
 Dette Regnestykke, hvor man har med saa
 store Tal at gjøre, kan omsættes paa een en-
 kelt Quadratalen Grund, saa faaer man ikke
 større Tal, end Enhver let kan agere med.
 Der ligger en Grund, som hidtil og med Fæst-
 nings-Servituten hvilende paa sig er 1 Rd.
 værd pr. Quadratalen, og om denne Grund
 sige Taxatorerne, at dens Værdi vil forøges
 til 5 Rd. pr. Quadratalen, naar fuldstændig
 Byggefrihed indtræder for den. Er dette
 virkelig Tilfældet, saa maatte altsaa denne
 Grund, Dagen efterat Byggefriheden var ind-
 traadt, kunne sælges i Handel og Wandel for
 5 Rd.; men naar nu den Paagjældende er-
 klærer, at han hellere end gjerne vil sælge den
 for 4 Rd. pr. Quadratalen, saa er derved
 umodsigelig konstateret, at den Taxation, der
 er foretaget, slaaer ikke til for nærværende
 Dieblif. Det er den Felttagelse, hvori man
 har gjort sig skyldig. Man har tænkt paa,
 at denne Grund en gang i Tiden kunde blive
 saa Meget værd, og det gaaer endog saa saa